

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Vita, & mors duorum Fratrum Monachorum, qui nunquam an inuicem
separari iurauerunt. Capvt. XCVII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

enim illa malè habet, gratia Domini nostri Iesu Christi filij Dei. Sed & hoc scito, frater, quòd si quis in hæresim inciderit, in cœnobio vestro, habetis senem magnum, nomine Patricium. Hic autem senex iuxta sacrarium infra omnes moratur, prope occidentalem Ecclesiæ murum; dicitque & ipse pro omnibus sanctam orationem oblationis, & ipsius oblatio sancta existimatur.

Vita, & mors duorum Fratrum Monachorum, qui nunquam ab inuicem separari iurauerunt.

CAPVT. XCVII.

Dicebat autem Abbas Ioannes Anachoreta, cognomen to Rutilius, audisse se ab Abbate Stephano Moabita referente, quia cum esset in cœnobio sancti Abbatis Theodosij magni monachorum principis, erant illic duo fratres, qui sibi inuicem iurauerant, quod neque in vita, neque in morte ab inuicem separarentur. Cui ergo cunctos in cœnobio ædificarent, vnus ex eis impugnatus à fornicatione, dixit fratri suo: Dimitte me, frater, quia impugnor à fornicatione, & ferre non præualens, volo ad seculum reuerti. Frater autem rogare cœpit eum dicens: Noli, quæso, frater mi, noli perdere laborem tuum. Tunc is dicit ei: Aut dimitte me abire, aut tu veni mecum, vt voluptati satisfaciam. Frater autem ille cum nollet eum dimittere, abiit cum illo in ciuitatē. Ingressus igitur est in meretricis diuersorium is, qui impugnabatur. Frater autem ille foris stans, puluerem de terra super caput suum iaciebat & semetipsum affligebat. Postquam vero ille, cōpleto fœdo opere, è lupanari egressus est, dixit ei frater:

frater: Quid lucratus es ex peccato, frater mihi. Quātum inde detrimentum cœpisti. Eamus rursus in cœnobium. Qui ait: Non iam possum in eremum venire. Vade à me. Ego enim in seculo mansi. Cùm igitur multùm rogaret eum, nihil què proficeret, neque se ille sequi iam ad eremum vellet, mansit & ipse cum illo in seculo. Laborabantque ambo manibus suis, vt viuerent. Per idem tempus Abbas Abramius, qui postmodum factus est, Episcopus Ephesi, bonus, ac mitis pastor, ædificauit monasterium suum, quod dicitur Bicantiorum. Abeuntes autem duo fratres laborabant in opere, ministrantes cœmentarijs. Sumptam verò mercedem operis amborum frater ille, qui in fornicationem lapsus fuerat, quōtidie pergens in ciuitatem consumebat in luxuria. Alius verò quōtidie reuilians, & psallens, cum omni quiete faciebat opus, nemini aliquid loquens. Videntes autem illi artifices diebus singulis neque comedentem, neque aliquid loquentem, sed semper cogitanti simile, retulerunt de illo, & de conuersatione eius sancto Abbati Abramio. Tunc magnus re vera Abramius accersit operarium de cella sua, & interrogauit eum dicens. Vnde es, frater? & quod est opus tuum? Ille autem omnia illi per ordinem confessus est, & quia fratris sui gratia sustineret omnia, vt Deus (inquiens) meam tribulationem videret saluet fratrem meum. His auditis, Abramius dixit fratri: Et Dominus donauit tibi animam salutem tuam. Cùm ergo dimisisset eum sanctus Abramius, exiissetque de cellula, ecce frater ille aduenit clamans: Mi frater, assume me in eremum, vt saluum fiam. Continud autem assumpsit eum, & abiecit ad Iordanis speluncam, & incluserunt se. Post modicum verò temporis, cùm magnificè secundum Deum

Deū profecisset frater ille, qui in fornicationem inciderat, migrauit ad Dominum. Mansit autem superstes frater in eadem spelunca iuxta iuramentum, quousque & ipse moreretur.

¶ *Vide quantum peccatum sit Monachum fornicari, cū propter illud perdat omnes labores suos.*

¶ *Ecce puluerem insigne penitentium.*

¶ *Ieiunium; & psalmodia sunt bonorum monachorum exercitia.*

CAPVT. XCVIII.

AD hunc fratrem post mortem alterius fratris veniens senex quidam ex monasterio Calamonis, ait illi: Dic mihi, frater: In tanto tempore solitariae vitæ, spiritualisq; exercitij, quid lucratus es? Dixit ei frater: Vade, & post decimum diem veni ad me, & dicam tibi. Senex autem abiens, post decimum diem redijt, inuenitq; fratrem migrasse ad Christum, & testam, in qua sic scriptum erat: Ignosce, pater, quia nunquam, dum opus Dei agerem, aut horis constitutis psallem, mentem meam dimissi in terram.

Vita Antonij senis monasterij in Scopulo.

CAPVT. XCIX.

Narrauerunt nobis patres eiusdem monasterij sancti patris nostri Theodosij, dicentes: Antehos annos defunctus est hic senex quidam, Antonius nomine. Is in vita sua maxime ieiunijs operam dans; profectus est in locum, qui Cotulas dicitur. Quadam ergo die cum esset in eremo, ecce Sarraceni in partes illas venientes viderunt senem. Vnusq; ex eis, educto gladio, venit contra senem volens necare illum.

C c